

მეცნიერების ინტერესებისათვის საჭიროა გავაძლიეროთ კონტროლი მეცნიერული გამოკვლევების თემებისადმი, საკანდიდატო და სადოქტორო დისერტაციებისადმი. ჩვენში მეცნიერების კარი ფართოდ არის ღია ნიჭიერი ადამიანებისათვის. ამავე დროს ჩვენ კარი უნდა დაფუნშოთ ხალტურას, ფუტ, უსარგებლო გამოკვლევებს. ასეთი კონტროლი ამჟამად არ არის. ეს იწვევს მეცნიერული კვლევის დონის დაქვეითებას.

(აზხ. ნ. ს. ხრუშჩოვის სახლო სიტყვიდან სკკპ ცენტრალური კომიტეტის პლენუმზე 1962 წლის 9 მარტს).

საქართველოს
კომუნისტური
პარტია

№ 6 თბილისი მარტი 1962
ნახეუა
გამოცემის XXXX წელი, ფასი 20 კაპ.

— კაცო, აქ რას აკეთებ? ამ ხხორებში რომ გარეულხარ ხხოს ალტაცებით!
— რას იზამ, ძმაო, მეცნიერებათა კანდიდატის ხარისხის მოსაპოვებლად ათი წელია ვმუშაობ თემაზე: „იმერული ჭრელი ხხოს კუნტრუშის და ხტუნვის ზოგიერთი კანონზომიერება, როგორც ფაქტორები, რომლებიც გავლენას ახდენენ მის ძირითად პროდუქტიულობაზე“.

ჩემო თვალის სინათლე...

ლუნაჩარსკის ქ. № 12-ში თბილისის თვალის სნეულებათა დისპანსერიის რეაბილიტაციის სარეგისტრაციო-მოსაცდელ ოთახში ფეხი არც კი მქონდა შედგმული, რომ ვიღაცამ მუჯღუგუნო მითავაზა და სამსართულიანი სიტყვებით შემამკო.

— ნელა, ბრმავე, ხომ ხედავ, რომ ადგილი არ არის.

მე წაუყურე და მეორე ფეხის გადადგმისას ვიღაცას შარვალზე ჩავიწმინდე ტალახიანი ტუფი. ორსაათიანი ფეხზე დგომა ბევრჯერ გამომიცდია, მაგრამ ორსაათიანი გვერდების ნჯღრევა არასოდეს.

ზუსტად ორი საათის ლოდინის შემდეგ თეთრებში გამოწყობილმა ექთანმა ილიაში გამომდო ხელი და ოთახში შემიძღვა.

— აი ეს განსავსებელი თქვენი ექიმი.

— რომელი?— შეგძახე გაკვირვებულმა და ზომაზე მეტად დავკარკლე თვალეები.

— აქეთ, მეგობარო, აქეთ!— მომესმა სულ სხვა მხრიდან. კისერი 90 გრადუსით მოვატრიალე და აღამიანის ლანდს მივაშტერდი. ექიმმა ხელი მომიკიდა, ახლოს მიმიყვანა და ჩამძახა:

— კაცი ხარ, არა?

— დიახ, ბატონო.

- რასა ხედავ?
- წყვილია და უკუნეთს.
- ჰო, კარგია, კარგი დაგეშაროს.
- თავზე რა მახურავს?
- ჩაჩი.
- ჰო, კარგია, რა ფერისაა?
- თეთრი.
- ყოჩაღ, ძმაო, კარგი მხედველობა გქონია, ასეთ სინათლეში მე კამეჩებს ვერ დავინახავდი, შენ რაგორ დაინახე.
- მივხვდი, ბატონო, მიხვედრილი კაცი ვახლავართ, თორემ ჩაჩს ვინა ჩივის, თავს ვერა ვხედავ. ეხ, ამ ბოლო დროს სიბეცემ დამრია ხელი, თორემ...
- ჰო... უნდა გაუფრთხილდე, ძმაო, თვალის სინათლე, სიმღერა ხომ იცი: „ორთავ თვალის სინათლე“, ან კიდევ, „თვალს ავახელ, ზედ წამწამზე მიზისარ“. თუ თვალი არ გექნება, აბა ვინლა იქნება შენი.
- მართალი ბრძანდებით, ბატონო.
- სიბეცე! ჰმ... სიბეცეს რა უშავს, ბიჭო, მეწადეს წადა არა აქვსო რომ იტყვიან, ისე მემართება ვბრმავდები და საკუთარი თავისთვის ვეღარ მომივლია, თვალის ექიმი მაინც არ ვიყო!
- რატომ, ბატონო?
- რატომ და გამომწყვდეული ვარ ამ ბნელ ოთახში, სინათლე არსაიდან შემოდის, ყოველდღე ელექტრონათურის ყურებამ თვალის სინათლე წამართვა.
- მეორე ოთახში გაბრძანდით.
- იქ თითი რომ იქრა თვალში, ვერ დაინახავ. ეხ... თვალის სინათლეს რა ჯობია. სადა მუშაობ?
- ღვინის სარდაფში.
- სინათლე იქნება, არა?
- როგორ გეკადრებათ, დღესავით განათებულია იქაურობა.
- დისპანსერში ოთხი ოთახი გვაქვს და ოთხივე ერთიმეორეზე ჩაბნელებული, საოპერაციო ჩვენ არა გვაქვს და გლაუკომიან ავადმყოფთა ოთახი. ლაბორატორია თუ გაქვთ იმ ღვინის სარდაფში?
- როგორ არა, გვაქვს.
- ჰოდა, ჩვენ არა გვაქვს. თურმე ნუ იტყვით და სარდაფი უფრო კარგად ყოფილა მოწყობილი, ვიდრე ჩვენი დისპანსერი.
- მე სათვალეები გავიკეთე, ფეხის წვერებზე შევდექი და ჩუმი გამოვწიე კარებისაკენ.
- კალანდაძე!.. კალანდაძე!.. სადა ხარ, ბიჭო, სადა!..
- აქა ვარ, ბატონო, მოვდივარ, თვალეები გამომეთხარა სინთელით. არ მინდა თქვენს დისპანსერში მკურნალობა... კარგად იყავით, სანამ ოთახებს არ გამოცვლით, თქვენთან მომსგლედი არა ვარ...
- თვალეებს გაუფრთხილდი, ბიჭო, სინათლეს რა ჯობია, სინთელს ერიდე, ცოლ-შვილი არ დაღუპო...— დიდხანს მესმოდა თვალის ექიმის რჩევა-დარიგებანი. მე მშიერი აბრეშუმის ჭიასავით მქონდა თავი აწეული, გავიქეცი და, მზის სინათლეზე რომ გამოვედი, ასე მეგონა, ხელახლა დავიბადე-მეთქი.

3. კახელიშვილი ქარაზოტი

ახალციხის რაიონში ბრაკონიერები დაუნდობლად ანადგურებენ თევზს, ხოლო ბოროტმოქმედთა წინააღმდეგ არ ღებულობენ სათანადო ზომებს.

ნახ. ზ. წერეთლისა

მურწაშვილო, თავს ვუშველოთ, თორემ ჩვენი სახსენებელი აღარ დარჩება მესხეთის წყლებში!
— ეხ, ვის შევივლოთ ჩვენი უბედურება, როცა პირი წყლითა გვაქვს საფხე!

ბუნობს თხოპსუ

სად არა ვხარობ! აზიაში, თუ ევროპაში, არა ნაკლებ დავმკვიდრდი შავი ზღვის სანაპიროზე.

ერთი ჩვეულებრივი ხე ვარ, ფართო-ფართო ფოთლებით. ჩემი ნაყოფი გარეგნულად ლეღვსა ჰგავს, თუმცა ლეღვის სიტკბო, საუბედუროდ, თუ საბედნიეროდ, არ მოუცია ბუნებას.

საუბედუროდ-მეთქი, იმიტომ ვთქვი, რომ, ადამიანებისათვის ყელის ჩაკოკლოზინება რომ შემეძლოს, იცოცხლე, ხელისგულზე მატარებდნენ, მომივლიდნენ, მომეფერებოდნენ და არ მიმაგებდნენ ასე ძალღივით.

საბედნიეროდ-მეთქი, იმიტომ ვამბობ, რომ ჩემს ნაყოფს, ღორი რომ ღორია, ისიც არ გაჰკრავს კბილს, არც გამგლეღამომგლეღი მომწყვეტს. ერთი სიტყვით, ვარ ჩემთვის და, რამდენი ნაყოფიც არ უნდა გამოვისხა, არც ერთი არ იკარგება.

აი ასე ვხარობ და ვხარებ, ვინც მახარებს. მაგრამ ზოგიერთებს რატომღაც ჰგონიათ, რომ შეიძლება ისე იხაროს, რომ სხვა არ ახაროს.

არა, ბატონო, ასე არა ხდება ცხოვრებაში და ამიტომაც გადაწყვიტე ჩემი გულისტკივილი ცას და ქვეყანას ვამცნო, იქნება გამომიჩნდნენ გულშემატკივრები და მისხნან იმ გასაჭირისაგან, რომლის გამოც ისე ვარ დაღონებული, რომ, როგორც იტყვიან, არ ვიცი, რა წყალში ჩავვარდე.

ეს გამოთქმა იმიტომ როდი ვიხმარე, რომ ხატოვანია. როგორ გეკადრებათ, ხატოვანი გამოთქმების საქებულად სადა მცხელა, როცა ისეთ დღეში ვარ ჩავარდნილი, რომ ბარდში ვდგავარ და ცეცხლი მიკიდება.

მართალია, მწარეა ჩემი ნაყოფი, მაგრამ, მისგან რომ ზეთს აკეთებენ, ის რომ არა გქონდეთ, რით შეღებავდით ადამიანები ხომალდებს და რით გადასერავდით ბობოქარტალღებიან თვალუწვდენელ ზღვებსა და ოკეანებს?

ჩემი ნაყოფის 60-65 პროცენტი ზეთია და კოლმეურნეობებისათვის შემოსავლის ნამდვილი ხვითო ვარ. აბა თუ ასეთი არა ვარ, მიდით და ჰკითხეთ სოხუმის რაიონის ზემო ეშერის ილიჩის სახელობის, გალის რაიონის სოფ. ოქუშის ლენინის სახელობის კოლმეურნეობათა და ოჩამჩირის რაიონის კოლმეურნეობა «გამარჯვების» კოლმეურნეებს და ისინი გეტყვიან როგორ გავამდიდრე მათი შრომადღებების ღირებულება, რაც მხოლოდ იმიტომ მოხდა, რომ მახარეს და სამაგიეროდ მეც გავახარე. აკი ნათქვამია: «ხელი ხელსაო».

მაგრამ ოჩამჩირის რაიონის კოლმეურნე-

ობა «წინსვლის» თავმჯდომარე ალექსანდრე ძაგანიამ «აფსნის» თავმჯდომარე ლეონტი ფსარდიამ, ლესელიძის სახელობის კოლმეურნეობის თავმჯდომარემ ავთანდილ ცირდავამ ჯერ არნახული და არგაგონილი გამომგონებლობით გაამდიდრეს ჩემი პლანტაციების მოვლა-პატრონობის დღემდე არსებული აგროწესები და ორცეცხლშუა მომაქციეს. ჩემს მწკრივებს შორის გალაღებულ ეკალბარდებსა და კატაბარდებს წაუკიდეს ცეცხლი და, იმაზე არც კი იფიქრეს, რომ ხანძარი მეც მომედებოდა და გადამბუგავდა. ცეცხლით უნდოდათ ემკურნალათ და ცეცხლის ლუკმად მაქციეს, ხე ხარ და, გინდა, თუ არ გინდა, ზეზეურად ჩამოხმით.

ამათი ახალი სიტყვა სოფლის მეურნეობაში როდი დარჩა ხმად მლაღადებლისად უდაბნოსა შინა, მათი «გამოცდილება» ნიჭიერად გამოიყენეს და გადაიღეს, ოჩამჩირის რაიონის სოფლების აძუბუჩის, კინდლის და არაგირის სასოფლო საბჭოებში შემავალი კოლმეურნეობების ზოგიერთმა ხელმძღვანელებმა, ცეცხლს მისცეს ჩემს მწკრივებს შორის გაბარდნილი ეკალბარდები და ჩემი მოდგმის არა ერთი და ორი ხე მიაყოლეს ზედ. ამრიგად, არც მეტი და არც ნაკლები, ჩემი პლანტაციების ფართობი 40 პროცენტით შეამცირეს. ასევე აიღეს ხელი ჩემზე და შემავიწროვეს გალის რაიონის კოხორის ციტრუსების საბჭოთა მეურნეობაშიც.

არ გეგონოთ ჩემი დაცვის, მოვლის, პატრონობის საკითხი არავის აწუხებდეს და იმიტომ ფიქროდე. აი ოჩამჩირის რაიონის მოქვის საბჭოთა მეურნეობას უაღრესად მჭერმეტყველი დირექტორი ჰყავს — ტრიფონ სოსელია. ვინ მოთვლის რამდენჯერ მოუყარა თავი აგროუბნის უფროსებს და იმდენი ელაპარაკა ჩემს მოვლა-პატრონობაზე, რომ თვითონაც აიჩუყა და მეც ამიჩუყა გული... მაგრამ მერე რა გამოვიდა, ოდესღაც რომ იტყოდნენ, ისე მოხდა: «მოისმინეს, დაადგინეს, კრება დარჩა კმაყოფილი». აგროუბნის უფროსებმა ერთ ყურში შეუშვეს ნათქვამი და მეორედან გაუშვეს და ისევ ისე დამტოვეს ეკალბარდების დასაკბენად და დასაჭმელად და ჩემი პლანტაციები გვიმრისა და კურკანტელების სათარეზოდ აქციეს.

ზოგიერთ კოლმეურნეობათა და საბჭოთა მეურნეობათა პლანტაციებზე მოუვლელობისა და ბედის ანაბარად მიგდების შედეგად ისე გავმეჩხერდი, რომ, მეშინია, ვაითუ პლანტაციად აღარ მიმიჩნიონ და ველურ ხედ ჩამთვალონ,

რა მოხდა, რა გაუჭირდათ ადამიანებს, ჩემი ნერგები ამომიყენონ გვერდში, ლამაზადაც ჩავმწკრივდებით, ობლებივით ცალ-ცალად არ ვიდგომებით შორიშორ და მოსავალსაც დავახვავებთ.

ეკალბარდები რომ გაეკაფათ, და ჩემს მწკრივებს შორის სათიბი ბალახები დაეთესათ, ჩემთვისაც კარგი იქნებოდა და მესაქონლეობისათვისაც, მაგრამ ამაზე თავს არავინ იტყვიებს.

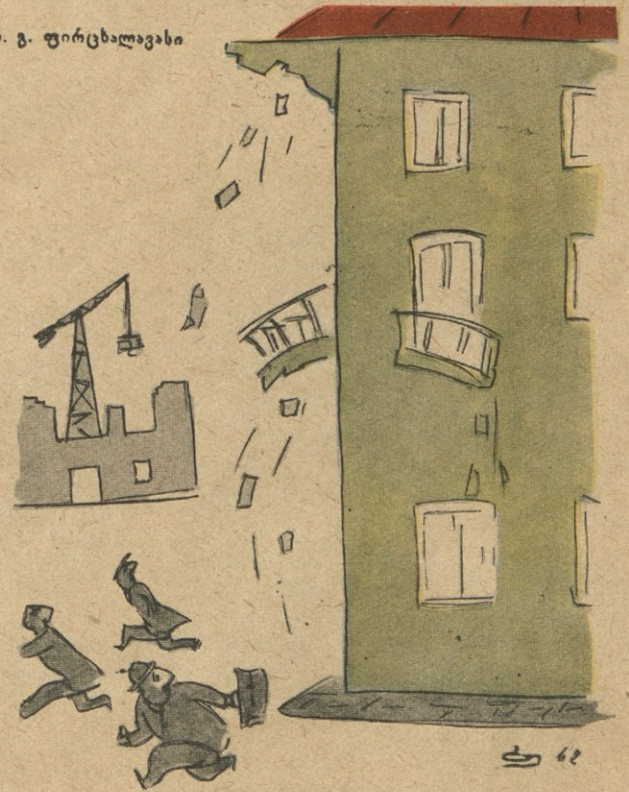
ერთი საჩივარიც მაქვს. ჩემი ნაყოფი, ბევრია თუ ცოტაა, ერთ დროს აქვე, ოჩამჩირის ზეთის ქარხანაში მუშავდებოდა, ახლა კი, მე ვინა მკითხავს, ჩემს ნაყოფს ქობულეთში აგზავნიან და, როგორც ამბობენ, იქ ამუშავებენ. ღმერთი არ იცით, ღმერთო ჩემო, აქაური ნედლეული აქ გადაამუშავეთ, ტვირთის გადაზიდვა-გადმოზიდვა გენატრებათ, ხალხნო?

მე ტუნგო ვარ, უჩვეულო ნაყოფის მომცემი ჩვეულებრივი ხე, ჩვეულებრივად, უბრალოდ, მაგრამ ადამიანურად მომიარეთ და ნახეთ რა დოვლათით აგავსოთ, არადა, არ ვიცი რა წყალში ჩავვარდე. მაგრამ ეგ სიკეთე მაინც მიყავით, ხალხნო და ჯამათნო, თუ სხვა სიკეთეს არ მიზამთ, შეისმინეთ ჩემი თხოვნა, და ცეცხლს მაინც ნუ შემინთებთ.

აბა, თქვენ იცით და თქვენმა კაცობამ!

კ. შაილავა

ნახ. გ. ფირცხალავასი

რა ხდება მაშინ, როცა დედამიწის მიმზიდველობის ძალა აღემატება მშენებლობის ხარისხს.

კუყთვალის სწიწნეები ხსენებენ

— მიზანდობი, ბატონო, მიზანდობი! მანქანა ავტო დაეყვინა, თუ სატრო. გუბერნატორი და იმე გაეყვინათ ათ წუთში, ახალს დაგანაგებებო. ასეთი სიტყვებით შეგვეკვიტნენ რესტორნის წინ შეკრებილი „საველე გარევის“ კამკეპები და თეთრული „თავის“ ტრეტორისაკენ მიექცებოდა. წესი, შეუპოვარს მანქანა ტრენს ერთი მარტუხე გაატარა და ახალსწიწნა დაკარგვის ვაგონზე ჩაიხარა. „სიწიწნე ვერ არ არის დადგენილი პირველად საი შეიძინა თვითმარტოვია გაიანის ვაგონების არა-რეისტრირებული შტატა. ერთი კი ცხავია, ცხველზე მტერი გატანება ამ იოლი გზით დაუბეჭდავი შენსავალის მიხედვით სტადიონების მისაღებლებთან და რესტორნების წინ ასევე. აქ „სტადიონ“ აქვთ დანაწილებული ტრენსის ცველა მირაკვეთი და შემკვდილობის მიღებულ კონკრეტული მტკიცე იყავნ მის ხელმძღვანელობის. მე რა მიჭირს ჩემს მტკიცებობის მანქანით ხელდარი სტადიონზე, ისინი კი ყოველი მატჩის დროს მანქანა ხელეობით აძივვენ (თუ მტერს არა) და უფრო მტერს კი „პიარისის“ ვაგონებს უდიდეს მონაწილეობასთან.

საუბრის გავეყვით და დამავალი, რომ ჩვენი უვეე რესტორნისაში ვართ. პირველ რიგში ჩვენი სურათდება შენსამხედველი მოწყობილება გარდა-რომმა მიიპყრო. საყურადღებო ამ ისიც არის,

რომ, ხანში შეიქმნა თანამშრომლებთან ერთად, ზოგიერთი ისეთი ახალსწიწნა უკვეა, რომე-ტრეს კოლმურებისაში დღემდე ხელმძღვანელებს განთავსებულად. საველეებულ წუთის მიხედვით, პალატები ჩაგებარებული პირველი რიგში ხელის დახმავა ვაგონისაკენ.

— ბატონო, აქ სტადიონი უბრალო ვაგონისაა!— წყვილიანს მე, როცა თეთრი ხალხის გამოწვევა-პოლია მოქალაქე ცხოვრებისთვის დანაწილებული მიმსახურებით, მაგრამ უფრო მეტად გავიქვით, როცა ერთი წამსა საბითი და ხელის დასახმარი წყალი ათ-ათი კასიკი დაეყვინა თეთრული-ერთი ჩამ კარგია, რომ „შეღავათი“ გავთვალის-წინებით კონკრეტისათვის. აქ არ არის მოქალაქის პირდაპირი ინტერესის შემოღობული ზურთხელი დაწესებულება დაი და ვეფლას აქვს საშუალება რესტორნის ზოგიერთი მუშაკის სიტყვით რომ ვთქვათ, გამოინიშნოს ვეფლებომა და ვაგონებსა.

საიღილა ვეფლებომა ვიყარებომა ჩაიარა. მე და ჩემმა მეგობარმა ჩვეულებრივად ვისიღებო, მაგრამ ანგარიში მაინც არამეფლებოვით ვარსიღებო-ვანსი. იფიქრებო ჩრიალ დანაწილებული აღმართ-და, ვეფლებოვით ზურთხელი ინგარიში, ქალაქი არ დასტრეფება და, ამ დროს რომ „სტატა“ შევლით

ნ. ნადიძე

აკომრბაიო აკომრბაიის მიხედვით

აღიღებდნენ თუბილარს, თან ახრჩობდნენ კოცინი, ტუმიო, და მეც მესხენ ვაგონისთვის, ვაგონების რეპირატორი. მიუხედავად, ლტუნებომა ვიღავიღებო ვაგონებზე და თვითი, სათავითი დიფუნია, მიყოლო შესავალიც. მიხიხრა: ძემა, შენებურად, რა უცნაურ ამბებს ვეფიბი, იფიარებო ვერ არ ვიქვით, იფიარებო ვერ არ ვიქვით, როგორც ვერ არ ვიქვით. — ვიფარებო?— დაიხ, წიღი— არებები რომ არ დაგებენი, ნახე მეფელ ვაგონები და იქიდან ისარებო... მართლაც ვნახე ვაგონები ვაგონებო ლაბმა ყვადი, რეპირატორის ვეფრდითი უტეხ... ვაგონებზე რეპირატორი. ახლა ძლიერ მოწყობია, ჩემი კება ხევის მისხედა, და იმ დღიდან მოვიანოვო მეც მიიქვით თურნა მსტად.

ბ. სანაძე

ენციკლოპედიის ვერნაქსისტიკის განყოფილების ტრადუქტორი

ბიზიანტორები

მეზუბერი ღიღიბით მიმავალ კაცს გამოეხ-მაურა: — ნასიამონებო ჩანარბი, საიდან მობრ-ძანდებო? — ავტო, მეზუბოლის ბუბიის სატრიარლში ვიყავი!

***

— ამბობენ, თქვენმა თავმჯდომარემ კო-ლეტიკოში კარგ მოსავალი მიიღვენარა... — თავმჯდომარე რა უბოზია! — ჩვენ კი ნაკლები მოსავალი მივიღეთ. — ვერ გულობით კარგი თავმჯდომარე.

ა. ბაიბლია

— თქვენს შვილს ვეფლა ხავანში ირანის აქეს! — საიდაცარა, მესხაკე მეც დაგვეყვინ, ხანსატარა, ხანცეკავო, თუკულ-ტორულ, მისეფობთა და სხვა წერებო და აქ რა დავებოთა?!

ბიზიანტორები

კოლმურების საჩვენო-საჩვენო კრება. კოლმურებო ვაგონებზე ვაგონებო მოიდან. — მოსხენება დიდი იქვია, ალბათ. — არა თქმა უნდა, მიღლი წელია. საერთო კრე-ბა არ მოუქვებო.

— კრება, ალბათ, ვაგონებზე ვაგონებო. — ფიქრო ვე ვთქვა, არც ვერ ვაგონებო, — ამბობს.

— რატომ ვაგონა? — თავმჯდომარე ჩას იტყვის, ნახევარჯერ არ კოფილავო სოფლი... — ახა სად იყო, ვიყო? — გეტყვით, ძემა: ნახევარში ერთი ცნობა მინ-ლოდა, მიღლი კვირა ვეფარე და კანტორაში ვერ დაიხვებო.

— შენც ამბობ რაღა... — არა ვეფარა მანამდე, ძი ვიფიქრო ვაგონებო თხახლ ვაგონებო რეუ-ლის უტრადი ამოლო, ვაგონებო და მარცველ-მარცველ ჩაყოცხა.

— თითხევის ვიფიქრო-თავმჯდომარე რაიციტრ-ნია.

— თითხევის რვა—თითხევა და მახახებო. — თითხევის ცხრა—კანტორაში არ ვაგონებ-დებო.

— თითხევის თითხევა—თითხევა კოფილავო ვიფიქრო.

— თითხევის თითხევა—თითხევა კოფილავო ვიფიქრო.

— თითხევის თითხევა—თითხევა კოფილავო ვიფიქრო.

— თითხევის თითხევა—თითხევა კოფილავო ვიფიქრო.

კოლმურების თავმჯდომარე სცენაზე აღის კალმბრტიკი ვაგონებო ტეხება და ზარისმაგვ არი ხმა ხადას არჩებო.

— თავმჯდომარე შეიქვითო ვაგონებო მოხე-ნებას კოფილავო. წუგობი ღვინა ვაგონებო მიქ-ჩანს. მიხედავებო სათქმელი ვაგონებო და ან-ბოხმა—ღანგარბი ხელმძღვანელი მოხედავებო.

— კოლმურების ბუღალტერი ვაგონების ერთი იღვამს ცხრა კალმბრტიკის მწრდალ ჩაიციტის კოფილავო.

— კამბო წელი ტეხით იქვია, მაგრამ თან-დომან ჩინარის ცეცხლავი ამოხედავო კოფილავო ვიფიქრო.

— თავმჯდომარის ახალსწიწნა ამბობს კოფილავო ვე-ლა ალბათ ხიზმებოვით. ღიღიბობა დახანა... — მია ფიქრო, ენამ ვაგონებო! — ვეფიქრობო მხიარ კოლმურები.

— არა, ბავებო, მავის ფიქრო არა მჩინა.

— ალბათ არა რა უთავ, ახა კოლმე ვაგონებო-სე-ტოლმავობის ვიფიქრო.

— მია ფიქრო, მხიარ სხვები ამბობენ.

— თითხევის შვილი—თავმჯდომარე რაიციტრ-ნია.

— თითხევის რვა—თითხევა და მახახებო.

— თითხევის თითხევა—თითხევა კოფილავო ვიფიქრო.

— თითხევის თითხევა—თითხევა კოფილავო ვიფიქრო.

— თითხევის თითხევა—თითხევა კოფილავო ვიფიქრო.

— თითხევის თითხევა—თითხევა კოფილავო ვიფიქრო.

პ. საფლანკი

ფეხე ბეჭეფე

ვეჭი თვე თავი არ ავიღა მაღლა და ორანგვერდინი რომანი მხად მქიანა. მიფიარებო ვიჩი სასოფლო კლუბის მწიფებო ინტერესი და იგიცი-ტრირი ვაგონებო. ის სულ იმაზე თეხებოდა, სახელობებოლი არტისტ-ტორი ვაგონებო. დიდას ამწებოდა იგი კლუბს და, როგორც შეფა ცუ-ვის სახეობი ვაგონებო, სცენა ჩაინება და ტრიონებო მდებომა აქი-ტეპტორისა ფეხი მოიჭება. ჩემი რომანი ერთ-ერთი ინტერესის შეფაგია.

— ძალიან ტკბილ საკითხავია!—მოხიბრა ლტუნებო, როცა შეიქვია, ჩემი აზრით, უტეხობია დასაწყისი შეამოილო და პირდაპირ საქმეზე გა-დასებო.

მე სწრაფად მოვადგი დასაწყისი და პროლოგის პირდაპირ შეამოილო მიფიქრებო.

— ოო, რა ვეჭიარებო მოხიბობა!—მოხიბრა ლტუნებო (უვეე სხემ)— უტეხობია ვაგონებოდა თეფიქრო, როგორ ამწებდნენ საკურნების მანქანაზე ზირამიღებს ვეჭიკეპო: უფრო მოიჭებო, თუ შეამოილო შეამოილოებო და მიქვს სურათებს სტადიონებო.

მე შეუბრალებოდა ვაგონებო შეამოილო და პროლოგის და ბოლოს შეამოილო ვაგონებო ვაგონებო.

— შეამოილო ვეჭიკეპო!—მოხიბრა პასუხისმგებლობა მიფიქრო—მხოლოდ უტეხობი იქვინებო ვაგონებო შეამოილო, თქვენი ვაგონი დიდას დასაწყისი კრე-ბენახე, რამ უტეხობებო? შეეცადეთ, რაც შეიძლება, ჩქარა ჩაინტერესე-ნა; ახია მავაგონ!

მიფიქრო და ფინალი მიღლა ვაგონებო, მეც ვაგონის ერთი სიტყვა არ ვაგონებო: იმე ჩაგონებო სცენა.

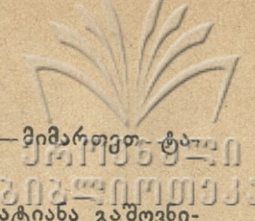
— კარგია, კარგია!—თქვა რედაქტორმა.— აქვე დაუბეჭდეთ, როცა და სად დაიბეჭდა არტისტტორი: სად და რა ააწილა კლუბის ვაგონებო. თუ მამე დავებოთა თქვენს ვაგონს, ნაკურთხე ვაგონებო.

პ. შახსარაძე

— ბიჭების პარადობობის წინააღ-მდე.

მსტრანთის სატრიკისა და იმეზობის ცხრანალ „პიარბი“—დას.

არსებობენ ქალები, რომლებსაც მხოლოდ საკუთარ ოჯახში, ახლო მეზობლებში და ნათესავეებში იცნობენ.

არსებობენ უსახელო, მაგრამ მაინც ცნობილი ქალები, ცნობილი თავიანთი თაღლითობითა და გაიძვერობით, ძალად დაშაქრული ენითა და ვაი-საგმიროს საქმეებით.

აი ერთ-ერთი იმათთაგანი.

თავდახრილი და თვალდახრილი, შერცხვენილი და დარცხვენილი, — ტატიანა გეგელია.

ყოველთვის იმის დაუოკებელი სურვილით იყო ტატიანა შეპყრობილი, რომ, რაღაც არ უნდა დაჯდომოდა, ცნობილი გამხდარიყო.

და გახდა კიდევც.

ოღონდ პირადად მას არაფერი დაჯდომია.

სხვებს დაუჯდა.

თბილისელ თამარ მაქსიმეს ასულ ვალაბუევა-ჩანკვეტაძეს — სამოცი ათასი მანეთი (ძველი ფულით).

თბილისის მეცხრე პოლიკლინიკის ექიმ ვარდანაშვილს — თორმეტი ათასი.

რუსთაველ ფენია ლობჯანიძეს — რვა ათასი.

ასევე ძვირად დაუჯდათ ტატიანა გეგელიას გასახელოვნების ხელოვნება:

სურამელ — ყუყუნა ჯიხვაშვილს,

ს ა მ მ ე ნ ი ტ ა ტ ი ა ნ ა ს ი

ლაგოდებელ — თამარ ჯანიაშვილს, ფოთელ — ჩაჩავას...

და სხვათა და სხვათა, მიაშიტთა და მწმნდობთა, უცხოური ავეჯეულობისა და ფარჩეულის მოყვარულთა და თაყვანისმცემელთა, იშვიათთა და ძვირფასთა ობოლთა ნივთთა მაძიებელთა და დანატრულთა.

— ხელგა გნებავთ? — მიმართეთ ტატიანა გეგელიას.

— «მოცარტი»? — ტატიანა გამოვინებთ.

— «სპალნა»? — ტატიანა და მისი შნო და მარიფათი გიშველით.

— «ზაგრანიცული» ფარჩები?

— თვალნი საფირონი? — ტატიანა, ტატიანა და ისევ ტატიანა.

ტატიანა — გაჭირვების ტალკვესი, ტატიანა — ენატკბილად მოუბარი, თვალკეთილი და თვალციმციმა, რა გინდა, სულო და გულო, არ იშოვოს ტატიანამ, ჩეხური გინდა თუ პოლონური, უნგრული თუ გერმანული, თეთრი ყვავი გინდა, თუ ჩიტის რძე.

ყველაფერს გიშოვით ტატიანა, მიაკითხეთ, მიაკითხეთ, უცხოურით და იშვიათით გაგიკებულნო, მიაკითხეთ... თუ გინდათ ჩალა გამოივლოთ პირში და მშრალზე გაცურდეთ, თუ გინდათ იაროთ და იაროთ მილიციასა და სასამართლოებში, რათა როგორმე დაიბრუნოთ ტატიანას მიერ წანაგლეჯი თანხა, და, საბოლოოდ განიკურნოთ მიაშიტობის სენისაგან.

ჩხატარა
ველტყველი

ნახ. • გორდელაძისა

— მეგობარო, ამ მოძრავ მაღაზიას ჩემ სახლთან ხომ არ მოაგორებთ, რომ შორს არ დამჭირდეს ნაყიდი საქონლის წაღება?!

წიგნიკი

კლავიატორაჲ

ვიდრე წიგნები გიჭირავს ხელში, ხარ უძლეველი, როგორც პლატონი, მაგრამ დახურავ და ისე ხეწეში, როგორც დაფლული განძის პატრონი!

ლულუნას დისერტაცია

ლულუნამ დაილულუნა, დაიცვა დისერტაცია, დაექცა ქარში ხუხულა — კვლავ დარჩა ცოდნით ცაცია.

ზოგიერთ კეცენუნებს

გვიცხავ მკითხველს, რომ რეცენუნტს ჩაგიმწარა ნეტარება: შენ დოს უქებ და უდიდებ, ის კი ნაღებს ეტანება.

ა. გელგანი

160
31/ 69

მოქალაქნო!
 ნუ შეახებენთ მოძრა ტრამვაის ვაგონს
 და ნუ ჩაეხიზნებით იქიდან!

აქ იხილეთ
 უკიდური
 შეპყრობის
Гражданине!
 НЕ ПРЫГАЙТЕ
 НА ХОДУ В ВАГОН
 И ИЗ ВАГОНА
 трамвая ЭТО
 ПРОВОДИТ К НЕСЧАСТНЫМ
 СЛУЧАЯМ.

ქართული
 გაზეთების
 განაწილება

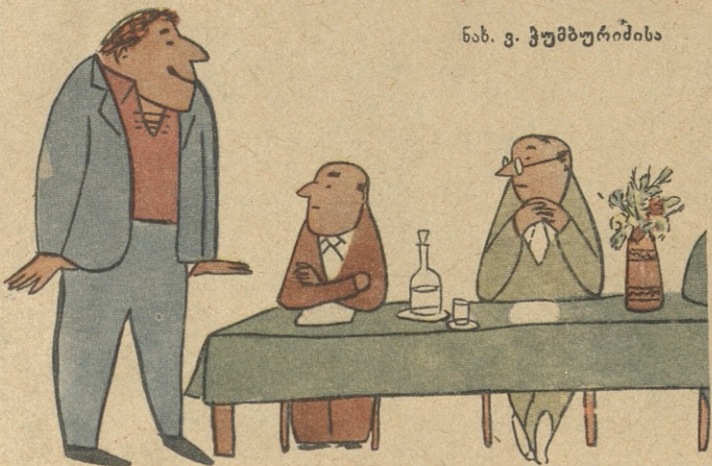
ნიანგი

კარგი საქმე ითავეს ქ. თბილისის გორკის ქუჩა № 5-ის მცხოვრებლებმა, მათ თავიანთ ზაზაზე გახსნეს ქათმების ფერმა. გარდა იმისა, რომ აქაურ მონინადრებს საშუალება აქვთ სახელდახელოდ მიირთვან ტაბაკა, ტაფაშეხრე, გოგლიმოვლი და ყველაფერი ის, რასაც კი საერთოდ ქათამი სთავაზობს ადამიანს, იქმნება აგრეთვე სოფლური რომანტიკა. ქათმები აქ იკვებებიან ბუნებრივი საკვებით, რომელიც უხვადაა ეზოში წავის სახით გადართული.

ქათამი, როდესაც წყალს სვამს, თვალებს ხუჭავს ხოლმე, მაგრამ ასეთს რას სვამენ რაიონის სანიტსპექციის წარმომადგენლები და გორკის ქ. № 5 სახლმმართველი, რომ ამდენი ქათმების შემხედვარე ასე მაგრად ხუჭავენ თვალებს.

წარმოიდგინეთ ასეთი რამ: თბილისის ქუჩებში გაკრულია დიდი რეკლამა, სადაც ფერადი ასოებით წერია: „მოქალაქნო! ვიდრე მეტროს ვაგონებში შეხვიდოდეთ, შეიძინეთ ბილეთები“, ან კიდევ: „გზავრებო! ზღვის დღევის დროს არ გამოხვიდეთ გემბანზე, ამით თქვენს სიცოცხლეს საფრთხეში ჩააგდებთ“.

მართლაც და სასაცილოა, თუმცა თბილისის „ზღვაყა“ აქვს და მომავალში არც მეტროს არსებობაა ფანტაზია. ეს რეკლამა ნიანგმა იმიტომ კი არ გადაიღო, რომ მასში ადგილის ეკონომიის გამო „მოძრავე“-ს ნაცვლად „მოძრა“ წერია, არამედ იმიტომ, რომ იგი „ამშვენებს“ ქალაქ რუსთავის ერთ-ერთ ცენტრალურ ქუჩას, რუსთავში კი, კარგად მოგეხსენებათ, ტრამვაი არ დადის. ალბათ, ეს შორსმჭვრეტელობის შედეგია: ვინძლო რუსთავიდან ვინმე თბილისში მოხვდეს და თავს გაუფრთხილდეს, ან, რამეთუ რუსთავში შეიძლება ოდესმე ტრამვაის ხაზი გაიყვანონ და ეს უსაფრთხოების ხანაური ჭეშმარიტება გაიზვიანონ. ყოჩაღ, წინდახედულებაც ასეთი უნდა!

ნახ. ვ. ჭუმბურიძისა

— მოგვიწევს შორეულ რაიონში გაგანაწილოთ!
 — ეგ არ გამაგონოთ ამ დასუსტებულ კაცს, თორემ ისე დაგანაწილებთ, რომ მთელი ინსტიტუტის თანამშრომლებმა ვერ მოვიყაროთ თავი!

მილიციის რევი ნაცნობი ქალი მუშაობს და, ცოტა მაღარი იქნება, ბურთს ლელოში ფეხის გაუკრავად გაგატანინებსო.

ქენია ალექსის ასული ვერბა მილიციის არ მუშაობდა, მაგრამ მილიციისა და ინსპექციის სახელით, როგორ არა, „მუშაობდა“ და ამ „მუშაობით“ „ორიოდე“ გროშს შოულობდა. ეს იყო და ეს, და ეს იყო ის მხსნელი მესია, ანატოლის რომ მოეყოლია.

ქენიამ ასოც მანეთად ერთ დღეში კონტის დაუძრავად „ჩააბარებინა გამოცდა“ ანატოლის.

ანატოლის სიმამრიც შოფერი ყავდა, მასაც არ დანანებია ასოც მანეთი, ჩააბარა ქენია ვერბას და „ჩააბარა გამოცდა“.

ასე გაბედნიერდა ანატოლის ცოლისძმაც.

ქენია ტალიკ-ტალიკი ბიჭების დიდი გულშემატყვიარი აღმოჩნდა. „კოლონი არიან, თუ ვინმე კარგი მეგობარი გყავს, ნუ აწინააღმდეგინებ ნისპექციისაში, მომიყვანე, გინდა, თუ დაეზარებათ, ნურც მომიყვან, მომიტანე მათი წიგნაკები, ჩავურტყვამ ბეჭედს საწყალ ბიჭებს და ვისსი გაწამაწიისაგანო“.

ასე მოინათლენ ახალი წესების წესიერ მცოდნეებად მძევი ოთარ და ირაკლი დავითაშვილები, ჩაირტყეს ბეჭედი და ქულში იგრძნეს თავი. შეუსრულეს პირობა ქენია ვერბას, ჩაუკუტყეს ხელში ასოც-ასოცი, შეასრულა პირობა ქენიამ, ღრუხა

თავისი გაკეთებული ბეჭედი წიგნაკებს და ცხოვრებაც ჩაღვა კალაპოტში.

არც გიორგი დავითიანი ჩამორჩა ძმაკაცებს. ქალაქში სათუთად გახვეული თორმეტი თუმანი და მძლოლის წიგნაკი გაატანა ანატოლის.

გაითქვა ქენიას სახელი, სიმღერაც კი შეთხზეს მძლოლებმა:

„კონტა ქალი ქენიო
 ჩვენია და ჩვენიაო“.

გაითქვა ქენიას სახელი და გაფართოვდა მისი ასპარეზი. ანატოლიმაც გაიჩინა საქმე, გაუტყდა შუამავლობა, უხშირა და უხშირა ამ საჭირო ქალთან სიარულს, თვითონაც ძმაკაცების საყვარელი და საჭირო ბიჭი გახდა.

გამოცდის ჩაბარების იოლ, უფხარ, ჭეშმარიტ და ამ უკვე ნაცად გზას დაადგინენ ანდრო აბრამოვი, ხაჩატურ აბრამიანი, ბ. იაკიმეი და სხვანი ძმანი მათნი. მოფხიკა წიგნაკების დასტა ანატოლიმ, ჩააბარა ქენიას და თავი ქულში ეგონათ, მაგრამ...

მილიცია გაფაცციებით დაქმნა თავის „თანამშრომელს“ ქენია ვერბას. მისი მოღვაწეობის სულ სხვა დარგით დაინტერესებული, ქენია ქალაქში ცხოვრების მსურველთა და მონატრულთა ჩაწერას აწარმოებდა უმტიკინეულოდ და უდრტინეულოდ. ასე აქცია ქენიამ თბილისის მოქალაქეებად ბორზუნოვა და ჩერკასოვა.

ქენიამ პენსიონერთა რიცხვის ზრდის სამამულიშვილო საქმეც არ დატოვა თავისი ყოვლისმომცველი ყურადღების გარეშე. მოქალაქე შინისთვის შრომის წიგნაკში ისეთი მონაცემები ჩააწიწიო, რომ იგი სამუდამოდ უზრუნველყო პენსიით.

ქენია ვერბას და ანატოლი ციბულსკის ადამიანთა კეთილი მომსახურებისა და ოპერატიულობის საქმეში თვალსაჩინო დამსახურებისათვის უთუოდ მიეზღვებათ სანაცვლო, სათანადოდ დაუფასდებთ შრომა, მაგრამ თქვენ რა გეშველებათ, მოძრაობის წესების“ უცოდინარო „ბროფესორო“ მძლოლებო!

3. ნიკოლოზი

კითხვები ნესიონი

ანატოლი ციბულსკი ჩაფიქრებული მიაბიჯებდა ქუჩაში.

სად იყო და სად არა, გაჩნდა მის წინ ვალიკო ბარდაველიძე.

- გამარჯობა!
- გაგიმარჯოს!
- რა ცხვირი ჩამოგიშვია, შე კაცო.
- აბა, რა ვქნა, ჩემო ვალიკო. იმ ახალ წესებს რა ჯანდაბა ჩამაბარებინებს, პროფესიის ხომ ვერ გამოვიცვლი და არ ვიცო, რა ქვას ვახალო თავი.

ბარდაველიძემ მოულოდნელი სიხარული დაატეხა თავს ციბულსკის, ნატვრა აუხდინა, აცნობა,

სარედაქციო კოლეგია: ნ. დუმბაძე, ხ. კლდიაშვილი, ნ. მალაზონია, მ. ქარჩავა, ო. ჭელიძე.

საქ. კვ ცენტრალური კომიტეტის გამომცემლობა

რედაქტორი ნ. შველიძე.

თბილისი. სატირისა და იუმორის ჟურნალი „ნიანგი“. Тбилиси. Сатирико-юмористический журнал „Ньянги“. რედაქციის მისამართი: რუსთაველის გამზ. № 42. ტელეფონები: რედაქტორის — 1-76-69, საერთო განყოფილების — 3-10-49

ხელმოწ. დასაბ. 15/III-1962 წ. ქალ. ზომა 70x108 1/8, 0,5 ნაბ. ფურც. 1,37. ფიზიკურ ფორმათა რაოდენობა 0,5. პირობით ფორმათა რაოდენობა 1, ხელნაწერები ავტორებს არ უბრუნდებათ. პოლიგრაფკომბინატი „კომუნსტი“, ლენინის ქ. 14. შეკ. № 533, შეიკ 03179 ტირაჟი 4000

სხვებს მისცა მიწა ბაზისთვის,
თვითონ არ დარჩა ადგილი.
ფეხი რომ სადმე დაადგას,
ესეც არ არის ადგილი.